

„Můj prvotní odhad je uškrcení,“ odvětil lékař.

„Byla znásilněna?“ zajímal se Monroe.

„To vám neřeknu, dokud ji neodvezeme do města.“

„Chlapi, co škrtí mladý holky, je obvyčejně nejdřív znásilní,“ pronesl moudře Monroe. „Zdravím, Carello.“

„Dobry večer,“ opáčil Carella.

Brown si všiml, že jeho ani jeden z detektivů nepozdravil, ale možná byl jen přecitlivělý.

„Takovou máte zkušenost? Že uškrcené mladé dívky jsou zároveň oběťmi znásilnění?“

„Takovou mám zkušenost, ano,“ přitakal Monroe. „Většina uškrcených mladých dívek byla předtím zneužita.“

„Zneužita?“

„Ano, zneužita.“

„Kolik případů uškrcení mladých dívek jste vyšetřoval?“ zajímal se Brown.

Carella potlačoval smích.

„Pár jich bylo, chlapče,“ odsekl Monroe.

„V případech vraždy není nic tak jednoduché, samozřejmě,“ hájil svého kolegu Monaghan. „Ale v obecné rovině se dá tvrdit, že uškrcené teenagerky byly nejprve znásilněny.“

„To jsem zvědav, jestli to pitva potvrdí,“ zamumlal patolog víceméně pro sebe. „A kromě toho vypadá starší.“

„Děkujeme za váš názor,“ řekl Monroe.

„Kolik jí tedy hádáte?“ zeptal se Monaghan.

„Rozhodně přes dvacet,“ odpověděl doktor.

Oba detektivové z Vražd byli toho horkého letního večera oblečeni v černém. Černá byla barva smrti, a proto i jejich barva. Byla to tradiční barva všech detektivů z oddělení vražd v tomto městě. Černé obleky a černé klobouky. Detektivům z Oddělení vražd chyběly už jen sluneční brýle, aby vypadali jako Blues Brothers. Nebo jako lovci mimozemšťanů z filmu *Muži v černém*. Ovšem z těch byl jeden černocho a Brown v životě neviděl černého detektiva z Vražd, snad jen v televizi. Přemýšlel, jak se asi cítí tihle rasističtí běloši odě-

ní v černém, placení za prakticky žádnou práci. Dohled a poradenství, jaká kravina, pomyslel si. Tohle jsou trafiky nejhrubšího zrna. Nejhorší na tom bylo, že vydělávali víc než on nebo Carella. A zásadně ho nezdravili.

„Nějací svědkové?“ dotazoval se Monroe.

„Ne,“ odvětil Carella.

„Jak na ni přišli?“ ptal se Monaghan.

„Našla ji žena, co tu byla na procházce.“

„Mluvili jste s ní?“

„Před pěti minutami. Nikoho neviděla ani neslyšela.“

„Víte, kdo to je?“

„Jmenuje se Susan Androttiová.“

„Ta mrtvá?“

„Ne, žena, která...“

„Ptal jsem se na tu mrtvou.“

„Nenašli jsme žádný doklad totožnosti. Co vy?“ obrátil se k lékaři.

„Jako co?“

„Něco kolem krku nebo na zápěstí. Cokoli, co by pomohlo identifikaci.“

„Nic.“

„Slečna Bezejmenná,“ zavrčel Brown.

„Paní Bezejmenná,“ opravil ho Monroe. „Tohle je snubní prsten, ne?“

Všichni se podívali dolů na tenký zlatý kroužek na prsteňku levé ruky.

„Dětská nevěsta,“ podotkl Monroe.

„A má hezký kalhotky,“ neodpustil si Monaghan.

„Všechno jasné?“ zeptal se Monroe.

„Jasně.“

„Pošlete nám zprávu.“

„Ve třech kopiích.“

Brown uvažoval, jestli řeknou „na shledanou“.

„Nashle, Carello,“ rozloučil se Monroe.

Monaghan neřekl nic. Následoval svého partnera, dva čer-